

Maig 2013

«Doneu, i us donaran: us abocaran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar» (Lc 6,38)

T'ha passat mai que has rebut un regal d'un amic i has sentit la necessitat de correspondre'l? I fer-ho, no tant per no estar endeutat, com per un veritable amor d'agraïment? Segur que sí.

Si a tu et passa això, et pots imaginar a Déu, a Déu que és Amor.

Ell recompensa sempre tots els regals que nosaltres fem al nostre proïsme en nom seu. És una experiència que els veritables cristians fan molt sovint. I cada vegada és una sorpresa. No ens acostumem mai a la inventiva de Déu. Te'n podria posar mil, deu mil exemples, en podria escriure un llibre. Veuries com n'és de real aquella imatge «una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar»: que significa l'abundància amb què Déu recompensa, la seva magnanimitat.

«Doneu, i us donaran: us abocaran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar»

«A Roma ja s'havia fet de nit, i en aquell apartament subterrani l'exigu grup de noies, que volien viure l'Evangeli, es donaven la bona nit. Però va sonar el timbre. Qui podia ser a aquelles hores? Era un home que s'estava a la porta ple de pànic, desesperat: a l'endemà el desnonaven de casa seva amb la família, perquè no pagava el lloguer. Les noies es van mirar i en un acord sense paraules, van obrir el calaix on, en sobres separats, havien posat la resta dels seus sous i una quantitat per al rebut del gas, el telèfon, la llum. Ho van donar tot a aquell home, sense raonar. Aquella nit van dormir felices. Algú altre pensaria en elles. Però, a punta d'alba sona el telèfon. "Vinc tot seguit en un taxi", diu la veu de l'home. Sorpreses per l'elecció d'aquell mitjà, les noies esperen. La cara del visitant diu que alguna cosa ha canviat: "Ahir al vespre, acabava de tornar a casa, quan vaig trobar una herència que mai no em podia imaginar que rebria. El cor em va dir de repartir-la a mitges amb vosaltres". La suma era exactament el doble d'allò que l'hi havíem donat generosament».

«Doneu, i us donaran: us abocaran a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar».

L'has feta tu també aquesta experiència? Si no és així, recorda que el do s'ha de fer desinteressadament, sense esperar ser correspost, a qualsevol que demani.

Prova-ho. Però fes-ho, no per veure el resultat, sinó perquè estimes Déu.

Em diràs: «Però si jo no tinc res».

No és veritat. Si volem tenim tresors inexhauribles: el nostre temps lliure, el nostre cor, el nostre somriure, el nostre consell, la nostra cultura, la nostra pau, la nostra paraula per convèncer aquell que té perquè doni a qui no té...

Em pots dir encara: «Però no sé a qui donar».

Mira al teu voltant: te'n recordes d'aquell malalt a l'hospital, d'aquella senyora viuda sempre sola, d'aquell company acomiadat tant deprimit, d'aquell jove sense feina sempre trist, del germà petit que necessita ajut, d'aquell amic a la presó, d'aquell aprenent dubtós? És en ells que Crist t'espera.

Assumeix el comportament nou del cristià –del qual l'Evangeli n'està totalment impregnat– que és el de l'antitancament i de l'antipreocupació. Renuncia a posar la teva seguretat en els béns de la terra i recolza't en Déu. Aquí es veurà la teva fe en Ell, que aviat serà confirmada pel do que et retornarà.

I és lògic que Déu no es comporta així per enriquir-te o per enriquir-nos. Ho fa perquè d'altres, molts altres, veient els petits miracles que obté el nostre donar, facin el mateix.

Ho fa perquè com més tenim, més podem donar; perquè –com a veritables administradors dels béns de Déu– ho fem circular tot en la comunitat que ens envolta, ho posem tot en circulació, fins que es pugui dir com de la primera comunitat de Jerusalem: ningú d'entre ells no vivia en la indigència (cf. Ac 4, 34).

No sents que amb això contribueixes a donar una ànima segura a la revolució social que el món espera?

«Doneu, i us donaran». Certament que Jesús pensava en primer lloc en la recompensa que tindrem al Paradís, però tot el que passa en aquesta terra n'és ja el preludi i la garantia.

Chiara Lubich

Escrit original de juny 1978